

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v dedičskej veci po poručiteľovi M., ktorý zomrel X. a naposledy býval v Š., za účasti dedičov 1/ **Ing. Pe.**, bývajúceho v Š., v dovolacom konaní zastúpeného JUDr. J., advokátom v B., 2/ **Ing. Pa.**, bývajúceho v B., 3/ **A.**, bývajúcej v B., vedenej na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 8D 437/2003, o dovolaní dediča Ing. Pe. proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 31. mája 2006 sp. zn. 13 CoD 75/05 v znení uznesenia z 9. mája 2007 sp. zn. 13 CoD 75/05, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a.**

Dedičom 2/ a 3/ nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

V dedičskej veci po poručiteľovi M. Okresný súd Pezinok uznesením z 31. decembra 2004, č.k. 8 D 437/2003 – 224 rozhodol o všeobecnej cene majetku poručiteľa a potvrdil nadobudnutie dedičstva podľa dedičských podielov s výnimkou poľnohospodárskych pozemkov dedičom Ing. Pe., Ing. Pa. a A, rod. F. V uznesení na záver rozhodol o odmene notára ako súdneho komisára za vykonané úkony a o jeho hotových výdavkoch a uložil dedičom spoločne a nerozdielne zaplatiť súdny poplatok za konanie o dedičstve.

Na odvolanie dediča Ing. Pe. vec prejednal Krajský súd v Bratislave, ktorý uznesením z 31. mája 2006 sp. zn. 13 CoD 75/05 v znení uznesenia z 9. mája 2007 sp. zn. 13 CoD 75/05 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 O.s.p. potvrdil a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

Proti potvrdzujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu podal dedič Ing. Pe. dovolanie, v ktorom navrhol napadnuté uznesenie krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Uviedol, že odvolací súd preskúmal vec podľa § 212 ods. 2 písm. a/ O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 písm. c/ O.s.p., pričom dospel k nesprávnemu záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Namietal, že odvolací súd nezohľadnil jeho argumenty a riadil sa tvrdeniami ostatných dvoch dedičov (ohľadom ich vlastníctva mechanizmov na obrábanie a že dovolateľ sa o pozemok riadne nestaral). Mal za to, že odvolací súd nesprávne právne posúdil niektoré sporné skutočnosti, s poukazom na dar, ktorý za života poručiteľa obdržala dcéra poručiteľa A. (§ 484 Obč. zák.). Dovolanie považoval za dôvodné podľa § 237 písm. f/ a § 241 ods. 2 písm. a/ a c/ O.s.p.

Z obsahu vyjadrení dedičov Ing. Pa. a A. vyplýva, že dovolanie dediča Ing. Pe. považujú za neopodstatnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovolateľ v danom prípade napadol dovoláním uznesenie odvolacieho súdu. Podľa ustanovenia § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa. V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil o svojom potvrdzujúcom uznesení, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovoláním je napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky niektorého z vyššie uvedených rozhodnutí. Nejde o uznesenie odvolacieho súdu, ktorým by

bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa (§ 239 ods. 1 O.s.p.), ani o potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu uvedené v § 239 ods. 2 O.s.p. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

So zreteľom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p. ale zaoberal sa i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom v konaní, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenie vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súd, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný a ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. vylúčené.

Dovolateľ v danej veci namietal o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., dovolací súd sa preto osobitne zameril na otázku, či postupom odvolacieho súdu nebola dovolateľovi odňatá možnosť pred súdom konať. Po odňatím možnosti pred súdom konať treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Odňatie možnosti konať pred súdom nemožno vidieť v právnych záveroch, ku ktorým odvolací súd dospel pri posudzovaní odvolania dediča Ing. Pe.. Ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti s procesnou činnosťou súdu, nie však s jeho právnym zhodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Samotné právne posúdenie veci je realizáciou rozhodovacej činnosti súdu a nezakladá dôvod prípustnosti

dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., pretože ním súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu zo zákona ani procesné práva účastníka. Odňatie možnosti konať pred súdom nemožno vidieť ani v tom, že odvolací súd odvolanie dediča Ing. Pe. prejednal bez nariadenia pojednávania. V danej veci išlo o prejednanie odvolania smerujúceho proti uzneseniu a v takomto prípade pojednávanie netreba nariaďovať; takýto postup je v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 písm. c/ O.s.p., ktoré napokon dovolateľ vo svojom dovolaní aj uvádza.

Dovolateľ v tejto veci nedôvodne namietal vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., pričom ani iné vady konania uvedené v § 237 O.s.p. v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania preto nemožno vyvodiť z ust. § 237 O.s.p.

Dovolateľ namietal, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávneho ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je relevantným dovolacím dôvodom (porovnaj § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) v tom zmysle, že ním možno odôvodniť dovolanie, ktoré je procesne prístupné; tento dovolací dôvod ale sám osobe prípustnosť dovolania nezakladá. I keby tvrdenie dovolateľa o nesprávnom právnom posúdení veci odvolacím súdom bolo opodstatnené (dovolací súd sa však opodstatnenosťou tohto tvrdenia nezaoberal), nešlo by o okolnosť zakladajúcu prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p., ako už vyššie zdôraznil dovolací súd. V dôsledku toho by posúdenie, či rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva alebo nespočíva na nesprávnom právnom posúdení veci prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o takýto prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené závery možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ust. § 239 O.s.p. a ani z ust. § 237 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto bez pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) dovolanie dediča Ing. Pe. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol (§ 243b ods. 4 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Pritom, riadiac sa právnou

úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým uznesením odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešným dedičom Ing. Pa. a A. vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti dovolateľovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 4/ v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd napriek tomu úspešným účastníkom nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, keďže nepodali návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania a podľa obsahu spisu im v tomto konaní ani trovy nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. februára 2008

**JUDr. Jana Bajánková, v.r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia :